

ורחמי רשעים אכזרי

מעשה בבחור בריון שהיו ברשותו שלשה כלבי רוטוילר. בעבר כבר נשכו בני אדם וגרמו למותם. אבל שופט קל דעת הסכים שלא ימיתו את הכלבים מלאכי מוות הללו אלא שהבחור ההוא יחזיק אותם בכלוב בביתו, מה שנקרא בלשוננו "מאסר על תנאי" (בתנאי שלא יחזור לפשוע). אותו בחור בריון חשק לעשות "רושם" על בנות חברות שלו. הוא בקש להוכיח שהוא גיבור חיל מוצלח ואינו מפחד מכלום. כדי שיעריצו אותו הוא אמר לחברותיו שהוא בתחילת לילה מסויים ישחרר ברחובות העיר שלשה כלבים שלו, והוא כל כך מיומן ומאומן שיודע כיצד לצוד אותם שוב, ובחצות לילה יצא לחפש אחריהם, יתפוש אותם ואף יכלא אותם שוב בביתו. רק יתן להם דרור למשך כמה שעות כדי שיוכלו להתחבא או להתרחק, ואע"פ כן הוא הרי גיבור מלחמה, עטור בכמה אותות כבוד צה"ליות, "הוא מסוגל לתפוש אותם גם בלי סיוע של אף אחד".

מה נאמר על בחור עז מצח זה? הרי הוא אויל ומופקר. הוא מסכן את הציבור (ועלול להיות גם סכנת מוות) רק מפני שהוא רוצה להרשים את בחורותיו (שגם הן טיפשות, אם מסכימות להימור שלו). הרי עלול להיות שימותו כמה אנשים עד שיצליח שוב לתפוש אותם. ומי יאמר שאמנם יצליח לתפוש את כולם?

הנמשל של הסיפור הזה. בימים אלו מתפרסם בעיתונות כי הממשלה מוכנה לשחרר 750 מחבלים כדי להציל את גלעד שליט, חייל שלנו שבידי החמאס. מדוע עדיין אין העיסקא יוצאת לפועל? כי החמאס רוצים אלף מחבלים. כדי להפיס דעת הציבור אומרים הדוברים הממשלתיים כי רק 450 מהמחבלים הם "עם דם על הידיים". ועוד כדי להטעות ולרמות את הציבור, מחלקים הם את השחרורים לשלשה שלבים. תחילה ישחררו רק נשים וילדים. אח"כ רק 450 מחבלים "בלבד". והשאר ישוחררו בסוף התקופה. כיון שזה במנות קטנות, שמא הציבור יבלע את הצפרדע.

בקיצור, בעניין השקר המוסכם שהרוב המכריע הם מחבלים "בלי דם על הידיים", במי מדובר?

א. במי שניסה לרצוח יהודים ולא הצליח לו. תפשונו אותו עם סכין בכליו ורק תיכנן לדקור חייל, אבל לא הצליח. או מפני חומר מודיעיני מוקדם תפשונו אותו לפני שבא לשוק בירושלים "כפצצה מתקתקת". כלום לא מבינים הפולטיקאים הקובעים לנו בעניין שאלו מסוגלים לנסות שוב את מזלם? כלום השחרור המהיר של הרוצחים לא מוכיח להם שכדאי לנסות שוב?

ב. ההגדרה "בלי דם על הידיים" כולל גם המפעילים. מי שהיה "המוח" מאחרי הפיגועים רבי עוצמה, שהרגו הרבה אנשים בבת אחת, הם הרי לא באו בגופם לזירה אלא

שלחו אחרים, הם המוגדרים "בלי דם על הידיים". מי בעל שכל ישר שיכול לקבל הגדרה כזו בשוויון נפש? וגם שחרור הנשים והקטנים (פחות מגיל 18) הוא עוול נורא. לא נמצאו בכלל מפני שהתחצפו לשוטר. הם נתפשו על "נסיון לרצח". ומדוע לא ינסו שוב?

הנה הטרוריסט הערבי מרוון ברגותי, שבתחילה האשימו אותו בארבעים ושתים הריגות [ומשום מה, מפני שיקול פוליטי מוזר כדי "להרויח פרטנר לשלום" כמנהיג לאש"ף, החליטה הפרקליטות לתבוע אך ורק על ששה מהם] הוא ישוחרר? האם יש לזה אח וריע בשום מדינה נורמאלית בעולם?

ההורים השכולים שבניהם נהרגו ע"י המחבלים הוכיחו במספרים סטטיסטיים שארבעים אחוז מהמחבלים ששוחררו בעבר חזרו לנסות לרצוח יהודים. כיצד ידענו זאת? שהרי נתפשו ונכלאו שוב. אבל מה נאמר על אותם ששוחררו, חזרו למעשי איבה וטרם נתפשו, הרי האחוזים הם אולי למעלה מששים אחוז! והא כיצד תחזור ממשלה על פגיעות נוספות ביהודים? מי יקח אחריות על כך? והרי כל מחבל לפעמים הרג או יהרוג יותר מאדם אחד? כלום בשביל גלעד שליט אחד נהרוג כמה עשרות ישראלים?

פתרון השאלה הזאת היא במחלה נפשית. מנהיגים מסוימים חושקים בצורה מטורפת "תדמית" חיובית בציבור. הבחירות בפתח. גם אחרי הבחירות, מנהיגי הציבור רוצים "רקורד" שעשו דברים גדולים למען חיילינו. הבה נבדוק בהיסטוריה. שמעון פרס שחרר 150,1 אסירים בטחוניים מפני דמעותיהן של שש אימהות של ששה חיילים, בעיסקת ג'בריל. ובזה התחילה האינתיפאדה הראשונה. אהוד ברק נסוג נסיגה מבוהלת מלבנון, מפני דמעותיהן של "ארבע אימהות". הודות לכך נהרגו לנו 150 חיילים ואזרחים במלחמת לבנון השנייה. ועוד לא גמרנו, כי הסכנה מהצפון עוד מרחפת על ראשנו. הרחמים (המוצדקים ובאמת ראויים) על גלעד שליט לא צריכים להוביל אותנו להריגת חיילים ע"י חטיפות עתידות, כי יכירו הערבים שכדאי לחטוף עוד ועוד בני ערובה.

וגם אם משחררים כלבי רוטוויילר, אין זה "ספק" פקוח נפש, אלא ודאי פקוח נפש (ושלא כדברי כמה רבנים טועים). וכמאמר הגמרא "אין פודים את השבויים יתר על כדי דמיהם". אמנם התוספות (גיטין נח ע"א ד"ה כל ממון) ביארו כי כאשר יש פקוח נפש לשבוי פודים אותו גם ביותר מדמיו. אבל העיר לנכון שו"ת יד אליהו (מובא בפתחי תשובה, יורה דעה סי' רנב ס"ק ד) שדברי תוספות הם שלא כהלכה. כי משני הטעמים שהציעו בגמרא לתקנה זו, או מפני הפסד ממון הציבור או מפני שלא יתעודדו השוברים לקחת שבויים נוספים, הגמרא החליטה שהטעם השני קובע. וכן הוא ברמב"ם ובשולחן ערוך, שם). וזה אמור אפילו בזמן שיש פקוח נפש. קל וחומר בעניננו שבזה שמשחררים רוצחים, גורמים לפקוח נפש של אחרים, ובזה כל הפוסקים הקדמונים לא דנו, כי לא היה שייך שחרור רוצחים בזמנם. ולכן הרבנים המתירים פדיון זה ע"י שחרור מחבלים אין להם שום בסיס בהלכה.

ההבדל בין גישה תורנית לגישת מחוסרי תורה הוא שהראשונים הם "חכם הרואה את הנולד" (את הצפוי להיות). אבל התומכים בעסקה אינם דואגים על העתיד, אלא רואים אך ורק את "עכשיו". ו"עכשיו" פירושו כמה כותרות חיוביות בעיתון, וכמה "רייטינג" בתוכניות טלוויזיה, כמה זה נעים להם.

בצדק אמר המקרא "ורחמי רשעים אכזרי" (משלי יב, י). זה נראה באופן שטחי כ"רחמן" אבל לאמתו של דבר זוהי אכזריות נוראה.